

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক দ্বি (দুটা) দুগুণ অহিংসক হ’ব লাগে, মন-বচন-কৰ্মৰযোগে তোমালোকে কেতিয়াও কাকো দুখ দিব নোৱাৰা”

প্ৰশ্ন: কল্প কল্পই যি সকল সন্তানে পিতাৰপৰা সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ লৈছিল তেওঁসকলৰ লক্ষণ কি হ’ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকে পতিত সকলৰ লগ এৰি পিতাৰপৰা অধিকাৰ ল’বৰ বাবে শ্ৰীমতত চলিবলৈ ধৰিব। পিতাৰ যি প্ৰাৰম্ভিক নিৰ্দেশ যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰ বৰ্তাই থাকি পৱিত্ৰ হোৱা, এই নিৰ্দেশত পূৰ্ণভাৱে চলিব। কেতিয়াও প্ৰশ্ন উদয় নহ’ব যে এই সৃষ্টিখননো কেনেকৈ চলিব। তেওঁবিলাকৰ মাজত কেতিয়াও কাম বাসনাপূৰ্ণ দোষদৃষ্টি থাকিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজক শিৱবাবাৰ নাতি বুলি, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী বুলি ভাৱি আচৰণ কৰে।

গীত : মা অ’ মা . . . .

ওম্ শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে কাৰো মহিমা কৰিব নালাগে। ভক্তই মহিমা কৰে, এই গীতটি ভক্তি মাৰ্গৰ লোকে মন্থাক মহিমা কৰি গাইছে। কিন্তু বেচেৰাহঁতে এই কথা নাজানে যে মন্থাই এনে কি সেৱা কৰিছিল! আহি গুচি গল যি কাৰণে তেওঁৰ মহিমা কৰা হয়। কিন্তু বাস্তৱতে মহিমা এজনৰেই গোৱা হয়। এক তেৱেঁই সন্তানসকলক বহি পঢ়ায় আৰু এনেকুৱা বনায়। তোমালোকো তেওঁৰ সন্তান যি ভাৰত বা বিশ্বৰ সেৱা কৰা। মহিমা ভাৰতৰ কৰা হয়। চিত্ৰও ভাৰততহেই আছে। পূজাও জগতঅম্বাৰ ইয়াত বহুত হয়। বাহিৰত নাই। কৰ’বাত কৰ’বাত শিৱৰ চিত্ৰ আছে কিন্তু তেওঁলোকে এইটো বুজি নাপায়। বাস্তৱতে মহিমা হৈছে শিৱৰ। যি শিৱবাবাই আকৌ জগতঅম্বা আৰু জগতপিতাৰ মহিমাক প্ৰখ্যাত কৰে। বাবাৰ পৰাই সকলোৱে শ্ৰীমত পায়। দিলৱাড়া মন্দিৰত সকলোৰে চিত্ৰ নাই। সন্তানতো বহুত আছে। তোমালোক সকলো সন্তানে ৰাজযোগ শিকি আছা। চিত্ৰতো কিছুমানৰেইহে উলিওৱা হয়।

তোমালোকে জানা বাবাই আমাক স্বৰ্গৰ গৰাকী বনায়। শিৱবাবা এওঁৰ মাজত অৱস্থিতি লৈছে। কল্পপূৰ্বেও এনেকৈয়ে পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক ৰাজযোগ শিকাইছিল। এতিয়া ব্যৱহাৰিকভাৱে বুদ্ধিত বহিছে। যেতিয়া আনে শুনে কোনোৱে কয় একেবাৰে সঠিক কথা কৈছে, কোনোৱে কয় আমি কেনেকৈনো মানিম। সকলো একেধৰণৰ নহয়, নতুন কোনোবা যেতিয়া আহে প্ৰশ্ন কৰা হয় – God father গড ফাদাৰৰ নাম কেতিয়াবা শুনিছা নেকি? কেতিয়াবা ভগৱানৰ নাম শুনিছা নে? এনে কোনো মনুষ্য নহ’ব যিয়ে ক’ব যে মই গড ফাদাৰক স্মৰণ নকৰোঁ কিয়নো এতিয়া সকলো দুখী সেয়ে পৰমাত্মাক নিশ্চতকৈ স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত কোনোও এনেকৈ নক’ব যে পতিত-পাৱন আহাঁ। দুখতেই সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনোৱে নকৰে। দুখত কাৰ স্মৰণ কৰে? এজনৰ। স্মৰণ কৰে যদিও নাজানে, কেৱল মহিমা কৰে।

ইয়াততো সকলোবোৰেই ধৰ্মৰ কথা। গোৱা হয় ধৰ্ম হৈছে শক্তি (Religion is Might)। কোনটো ধৰ্মত ইমানখিনি শক্তি আছে? সকলো ধৰ্মত (বিলিজিঅ’নততো) ইমান শক্তি (মাইট might) নাই। পিতাই আহি এক দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম স্থাপন কৰে। বাবাক কোৱা হয় অলমাইটী (সৰ্ব শক্তিমান)। সেয়ে তেওঁ যি ধৰ্ম স্থাপন কৰে সেই ধৰ্মত শক্তি থাকিব। তোমালোকে জানা আমি দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বী হওঁ সেয়ে আমাৰ মাজত কিমান মাইট (শক্তি)আহে! আমি পিতাৰ পৰা ৰাজ্যপদ লওঁ। আমি কোনো হিংসা নকৰোঁ। সত্যযুগত দুয়ো প্ৰকাৰৰ হিংসা নাথাকে। এটা কাম কটাৰীৰ হিংসা, দ্বিতীয় বিধ কোনো প্ৰকাৰে ক্ৰোধৰ আচৰণ কৰা, কোনো বেয়া বাক্য কোৱা, এয়াও বাণ চলোৱাৰ দৰে। ইয়াক ভায়েলেন্স (হিংসা) বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে কাকো দুখ দিব নোৱাৰা। বাবাই কিমান ভালকৈ শিকায়। সকলোকে সুখী বনোৱা। মুখ্যতে বুজিব লাগে কাম কটাৰী চলোৱাটো – ই হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ হিংসা। বন্দুক আদি চলোৱা, হত্যা কৰা সেয়াও হিংসা। যি কোনো প্ৰকাৰেই যদি কাৰোবাক দুখ দিয়া হৈছে সেয়া হিংসা। সেয়ে বাবাই কৈছে কাম বিকাৰ হৈছে মহাশত্ৰু। গোৱাও হয় অহিংসাই পৰম দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তেওঁলোকৰ মাজত দুয়ো প্ৰকাৰেই অহিংসাৰ লেখ মাত্ৰ নাছিল। কেতিয়াও কাকো মন-বাণী-কৰ্মৰে দুখ দিয়া নাছিল। পিতাই আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। কল্প পূৰ্বেও কৰিছিল, এতিয়া আকৌ কৰি আছে। কাৰোবাক মৰা, কোবোৱা, খং কৰা এই সকলোবিলাকৰপৰা আঁতৰাই দিয়ে। মূল কথা হৈছে পৱিত্ৰতাৰ, এই বাবেই ৰাখী বন্ধন গোৱা হৈছে। **ভগ্নিয়ে ভাৱিক** ৰাখী বান্ধে যে কাম কটাৰী নচলাব। কিন্তু মানুহে এই অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, শিৱৰ নাতি-নাতিনী। তোমালোক তেনেকৈ ভাই-ভনী হৈ গ’লা। নিজৰ মাজত কেতিয়াও কুদৃষ্টিৰে আঘাত কৰিব নোৱাৰা। এইটো হৈছে পৱিত্ৰ হৈ থকাৰ যুক্তি। ভাই-ভনীয়ে কেতিয়াও নিজৰ মাজত বিয়া নাপাতে। পিতাই বুজায় কল্প-কল্পই যিসকলে অধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোকেই শ্ৰীমতত চলে। অধৰকুমাৰী, অবিবাহিতা কন্যাৰ মন্দিৰো আছে। গৃহস্থৰ পৰা **ওলাই** পিছত পিতাৰ সন্তান হৈছে সেয়ে তেওঁলোকক অধৰ কোৱা হয়। নিশ্চয় হৈ গৈছিল এতিয়া পূৰ্ণৰ প্ৰেক্ষিকেলত (সঁচাকৈয়ে) আছে। এনেকৈ নাভাবিবা যে আমি যদি পৱিত্ৰ হওঁ তেনেহ’লে সৃষ্টিখন কেনেকৈ চলিব! এতিয়া এইখনতো পতিত পৃথিৱী হৈ গৈছে। এতিয়া পাৱন দুনীয়া লাগে। পতিত সৃষ্টিতো চলিয়েই থাকে, বন্ধ নহয়। সেয়ে তোমালোকে পতিত দুনীয়াৰ সঙ্গ এৰিব লাগিব। বাবাই আহি বিকাৰী দুনীয়াৰ ৰচনা বন্ধ কৰায়। সত্যযুগৰপৰা নিৰ্বিকাৰী দুনীয়া আৰম্ভ হ’ব।

পিতাই আহি সন্তানসকলক আদেশ দিয়ে, তাৰ পাছত কোনোৱে মানক বা নামানক। শ্ৰীমত ভগৱানুবাণী। ভগৱানে বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়। কি বনাব? নিশ্চয় কৈ ভগৱান ভগৱতী বনাব। যি যেনেকুৱা হয় তেওঁ তেনেধৰনেই বনাব। নিৰাকাৰ ভগৱানে বহি নিৰাকাৰ আত্মাসকলক

পঢ়ায়, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা। এইপাত (ব্ৰহ্মা) হৈছে বাবাৰ দীঘল জোঁতা (long boot)। বাবাকোতো শৰীৰ লাগিব নহয় জানো। তেওঁৰ শৰীৰ বৃগী জোঁতা পুৰণী হৈ গৈছে। যেতিয়া নতুন আছিল তেতিয়া বগা আছিল। **এতিয়া ক'লা** হৈ পৰিল। বাবাই বুজাইছে তোমালোক এই সময়ত শ্যাম, আকৌ সুন্দৰ হোৱা। তেওঁলোকে ৮৪ জন্ম ল'ব লাগে। কৃষ্ণ প্ৰথমে সুন্দৰ আছিল। লাহে-লাহে সৌন্দৰ্য্য কমি আহিল। কৃষ্ণৰ চিত্ৰও আছে, নৰকক লাথি মাৰি আছে আৰু হাতত স্বৰ্গ আছে। কৈছে মই স্বৰ্গত সুন্দৰ আছিলো আৰু নৰকত মই শ্যাম সেয়ে লাথি মাৰিছো। সূৰ্য্যবংশী পৰিয়ালৰ সকলোৱেই সুন্দৰ আছিল। সমগ্ৰ ৰাজবংশই ৰাজ্য কৰিছিল। এতিয়া সকলো ক'লা হৈ পৰিল সেয়ে শ্যাম-সুন্দৰ নাম চলি আহিছে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মায়েই প্ৰথমে জন্ম লাভ কৰে। কৃষ্ণৰ সৈতে গোটেই ৰাজধানীয়ে আছিল। সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে পূণৰ বগা হ'বলৈ। কোৱা হয় **কালীদহত** সাঁপে দংশন কৰিছিল (it is said that he was bitten when he was in a pool where the serpent lived kalidah) সেয়াও এতিয়াৰেই কথা, ময়াই সকলোকে দংশন কৰি থাকে। ময়াই সকলোকে ক'লা কৰি পেলাইছে। পিতাই আকৌ বগা বনায়। স্বৰ্গত এনে নহ'ব। তাত ২১ জন্ম সদায় সুখী থাকিব। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। এতিয়া দৈৱী ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। পিতাই আহি সকলোকে ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। আন কোনো ধৰ্ম স্থাপন কৰোতাই ৰাজ্য ভাগ্য দিব নোৱাৰে। ইব্রাহীম, বুদ্ধ আদিয়ে ৰাজ্য স্থাপন নকৰে। তেওঁলোকে কেৱল ধৰ্ম স্থাপন কৰে তাৰ পাছত ধৰ্মৰ বৃদ্ধি হয়। তেওঁলোকক বাস্তৱতে গুৰু বুলিবও নোৱাৰি কাৰণ গুৰু কৰা হয় সংগতিৰ বাবে। তেওঁলোক তো ধৰ্ম স্থাপন কৰিবৰ বাবেহে আহে, সংগতি কৰিবৰ বাবে নহয়। **তেওঁলোকৰ পিছত** তেওঁলোকৰ ধৰ্মৰ আত্মাসকলো তললৈ নামি আহে। সেয়ে গুৰু বুলিও বাস্তৱতে কাকো ক'ব নোৱাৰি। সকলোৰে সংগতি কৰোতা এজন শিৱবাবা। তেওঁক এনেকৈ ক'ব নোৱাৰি যে তেওঁ জন্ম লয়, এই বুলি কোৱাটো অশুদ্ধ হৈ যায়। তেওঁ অৱতাৰ লয়। জন্ম লোৱা মানে গৰ্ভত অহা। মই গৰ্ভৰে জন্ম নলওঁ। অৱতাৰ লওঁ। কিন্তু কেনেকৈ আহে, এইটো কোনেও বুজি নাপায়। মই পৰমধামৰপৰা আহি এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। মোকোতো শৰীৰ লাগে নহয়। আৰু লাগেও ডাঙৰ শৰীৰ। সৰু শৰীৰেৰেতো কথা ক'ব নোৱাৰি। মই অনুভৱী ৰথত, বহুত জন্মৰো অন্তিম জন্মত, বাণপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহোঁ। গীতাতে আছে যে মই এওঁৰ জন্মবোৰক জানো। এওঁ নিজৰ জন্মবোৰক নাজানিছিল। এতিয়াতো জানে। এবাৰ কৈ দিওঁ – প্ৰথমে এওঁ দেৱতা আছিল, ৮৪ জন্ম লৈ-লৈ অন্তিম জন্মত আহে, তেতিয়া মই তেওঁত প্ৰৱেশ কৰিছো। এইটো হৈছে কল্যাণকাৰী জন্ম। বাবাই আহি এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায় সেয়ে এওঁ আকৌ মাই হৈ গ'ল। বাস্তৱতে এওঁ হৈছে মাই কিন্তু সেৱা পিতাৰ বৃপত কৰে সেয়ে মন্মাক নিমিত্ত কৰি বনোৱা হৈছে। তোমালোক সন্তানসকলো তেওঁৰ সৈতে নিমিত্ত হৈছা। সকলোকে স্বৰ্গবাসী হোৱাৰ বাট দেখোওৱা।

মানুহ মৃত্যু হলে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। তেওঁলোকে পুৰুষাৰ্থ নকৰে। আমিহঁতো স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল, তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ মালিক কোনে বনাইছিল। নিশ্চয় নাছিল, তেতিয়াহে বনালে। ইয়াত কষ্টৰ কোনো কথা নাই। বাবাই কেৱল ৰায়হে দিয়ে যে গৃহস্থ জীৱনত থাকি এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰ হোৱা। এতিয়া পুৰণী দুৰ্নীয়াৰ বিনাশ হ'ব লগীয়া আছে। সত্যযুগত ৰাৱণক নজলায়। মানুহে কয় এই ৰীতি অনাদিৰেপৰা চলি আহিছে কিন্তু কেতিয়াৰপৰা চলিল, নাজানো। দ্বাপৰৰপৰা ৰাৱণক জলোৱা আৰম্ভ কৰিছিল। ৰাৱণৰ কোনো ঠিকনা নাই। শিৱবাবাৰ ঠিকনা হৈছে পৰমধাম। ৰাৱণৰ ধাম ক'ত? ই (ৰাৱণে) সকলোৰে মাজত প্ৰবেশ কৰি লয়। কোনো ঠিকনা নাই। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য সম্পূৰ্ণ হ'ব, সকলো পৱিত্ৰ হৈ যাব তাৰ পিছত ৰাৱণৰ চিন চাবো নাথাকিব। ৰাম আৰু ৰাৱণ দুটা বস্তু আছে। ৰামে স্বৰ্গ স্থাপন কৰে, ৰাৱণে দুখী বনায়। মই কোনো ধৰণে সৰ্বব্যাপী নহওঁ। ৰাৱণ সৰ্বব্যাপী, পিছত মই আহি এই ভূতবোৰক আঁতৰাওঁ। এই ভূতেই সকলোকে দুখ দিয়ে। এই ভূতবোৰৰ ওপৰত বিজয় সাব্যস্ত কৰাই লৈ স্বৰ্গৰ গৰাকী বনাও। তোমালোক সন্তানসকল সকলোৱেই স্বৰ্গবাসী হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তেওঁলোকে স্বৰ্গবাসী হ'ল বুলি কয়। তেন্তে কান্দিবনো কিয় লাগিছে? তাততো বৈভৱেই বৈভৱ থাকে। মানুহৰ মনলৈ স্বৰ্গই আহে। কিন্তু পুণৰ্জন্মও আকৌ নৰকতেই লয়। যেতিয়া তোমালোক সত্যযুগত থাকা তেতিয়া পুণৰ্জন্ম সত্যযুগতেই পোৱা। এতিয়া নৰক সলনি হৈ স্বৰ্গ হ'ব লগীয়া আছে। দুখৰ পৃথিৱী সলনি হৈ সুখৰ পৃথিৱী আহিব লগীয়া আছে। এতিয়া স্বৰ্গৰ সংগতি দাতা আহিছে সকলোকে সুখী কৰিবলৈ। ভাল বাৰু!

অতিকৈ মৰমৰ মধুময় সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাই-দেউতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ –

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (১)দ্বি (দ্বি মানে দুটা, ডবল মানে দুটা) অহিংসক হৈ মন বাণী কৰ্মৰে কাকো দুখ দিব নালাগে। পৱিত্ৰতাৰ সাঁচা ৰাখী বান্ধিব লাগে।
- (২)পতিতসকলৰ সঙ্গ এৰি এজন পিতাৰ আদেশত চলিব লাগে। স্বৰ্গৰ গৰাকী হ'বলৈ ভূতবোৰৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰদ্ধা বিচৰাৰ সলনি সদায় উচ্চ স্থিতিত নিৰ্ভীক হৈ থকা সকলোৰে পূজ্যনীয় হোৱা

বহু সন্তানে ভাবে যে আমি আগুৱাই গৈ আছো কিন্তু আনে আমাক আগুৱাই যোৱা হেতু শলাগ(সন্মান নকৰে) নলয়। কিন্তু শ্ৰদ্ধা মাগি লোৱাৰ সলনি নিজৰ মান নিজেই ৰাখা, তেতিয়া আনে স্বত: আপোনাক সন্মান দিব। নিজৰ মান ৰখা অৰ্থাৎ নিজক সদায় মহান শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বুলি অনুভৱ কৰা। যেনেকৈ যেতিয়া মূৰ্তি আসনত থাকোতে পূজ্যনীয় হয়। এনেকৈয়ে আপোনিও নিজৰ উচ্চ স্থিতিৰ স্থিতি গ্ৰহণ কৰক তেতিয়াই পূজ্যনীয় হৈ পৰিব। সকলোৱে নিজেই শ্ৰদ্ধা কৰিব।

শ্ল'গান: - ময়াৰ তিৰস্কাৰ কৰোতা জনেই সকলোৰে সৎকাৰী হয়।

***